

Избѣсенитѣ преждеврѣменно се опростили съ този лъжовенъ свѣтъ; заточенитѣ отишли да гниятъ и ревматизмъ да печелятъ по влажнитѣ тъмници, а пакъ останалитѣ въ Карлово черно тегло по дупки и тавани прекарали.

Въ Карлово нито една къща не била изгорѣла, нито съсипана, даже и керемидка отъ покрива не помѣстена. Женитѣ, които останали безъ мъже отъ по големитѣ къщи прибрали се при свои роднини или приятели, а тѣхнитѣ къщи офицери и войници изпълнили, нѣ като останали безъ дърва, прозорцитѣ и вратитѣ изгорили. Така също и онѣзи, които се настанили по ханищата — слѣдъ оттегляването на голѣмата частъ отъ войската, като притежатели се располагали. Дюгенитѣ изобщо били ограбени, кепенцитѣ исчупени, вратитѣ на магазинитѣ искрѣтени и всичко като пушнякъ запало, само турскитѣ и еврейскитѣ дюгени останали здрави и въ тѣхъ се продавала повечето отъ българската стока между турци и евреи, защото, българина и прагътъ на вратата си не прескачалъ. Даже и онѣзи, които били освободени изъ Пловдивския затворъ, едни презъ планината избѣгали, а други изъ домоветѣ си се испокрили, тѣй щото до освобождението изъ карловскитѣ улици, българинъ не се мѣркалъ, освѣнъ Видоль Митевъ, Христо Чоновъ, Ботьо М. Божиновъ и Димитръ Донковъ, които военното начальство било поставило като прислужници на войницитѣ, а послѣдния билъ настоятелъ на нѣколко отъ фурниѣ, които вадили хлѣбъ за войската и на гумната (харманитѣ). Нѣ често пхти нѣкои отъ войницитѣ, догдѣто още не ги познавали, залавяли ги на улицата и искали да ги убиватъ.

Въ никоя отъ българскитѣ къщи, както казахме, коминъ не пушилъ, а въ крайна нужда въ нѣкоя отъ стаитѣ огънь палили. Вечеръ се прибирали по рано на лѣгло и безъ свѣщъ лѣгали за да не се вижда извънъ свѣтлина. Хлѣбъ не мѣсили, защото нѣмало гдѣ да го опекажъ, а повечето съ тикви (сакжески) се хранили, съ картофи, съ недоваренъ качамакъ, гладували, нѣ като се намирала вода почти въ всяки дворъ или въ съсѣднитѣ, гладния търбухъ съ водица пълнили. Умрѣлитѣ презъ това врѣме, често пхти и старитѣ баби ги занисяди и погрѣбавали, а роденитѣ не се кръщавали, ако ще би и да умирали. Въ църква никой не отивалъ, защото, скрититѣ свѣщенници, ако попаднали въ ржцѣи на зебецитѣ-войници, брадатѣ имъ косъмъ по косъмъ щѣли да измжкнатъ,